

hledávka tato neměla býti přikázána, ježto nebylo prokázáno, že nárok z kaučního poměru skutečně vznikl, jest stanovisko dovolací rekurentky, že z uvedeného důvodu byla pohledávka N-a neprávem přikázána, mylné, neboť kauční pohledávka nebyla přikázána k hotovému zaplacení, nýbrž jen k uložení na soudě podle § 224 druhý odstavec ex. ř. a k tomu stačilo, že pohledávka podle výtahu z pozemkové knihy byla na prodané nemovitosti vložena, a průkazu, že nárok z ní skutečně vznikl, nebylo třeba (srovnej Neumann u § 224 ex. ř. rozh. GU n. ř. č. 2562, sb. n. s. čís. 3017, 3721).

Čís. 7252.

Podle § 379 ex. ř. nestačí jen povšechná navrhovatelova obava neb osvědčení jen objektivního nebezpečí (že odpůrce jest zadlužen, stíhán exekucemi nebo že nemá jiného jmění a p.), nýbrž nebezpečí pro navrhovatelův nárok musí vycházeti z jednání nebo chování se odpůrcova, jež nemusí sice býti obmyslným, jest však přece hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným a s to, by změnou majetkových poměrů dlužníkových přivedilo ohrožení vydobývání věřitelova nároku; nestačí prodej nemovitosti, nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem učinil nebo bezprostředně hodlá učiniti opatření na újmu navrhovatelova nároku.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1927, R I 683/27.)

Ku zajištění nároku na vyplacení podílu na zisku společného mlýna a pekařství navrhla ohrožená strana proti odpůrci (spoluvlastníku) povolání prozatímního opatření zákazem odpůrci prodati zařízení bytu a nakládati s kupní cenou za prodanou polovinu mlýna. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud vychází z názoru, že, třebaže lze nárok navrhovatelky, k jehož zabezpečení domáhá se prozatímního opatření, pokládati za osvědčený jednak žalobou, která se teprve projednává, jednak výsledkem sporu dřívějšího a již odbytého, schází nezbytné osvědčení, že její nárok je ohrožen. Proti tomu míní stěžovatelka, že odpůrce jednal přímo v úmyslu, by ji ohrozil v jejích plně odůvodněných právech, což prý vyplývá zřejmě z toho, že tajně prodal »za babku« svou polovici reality i s řadou movitých věcí, kteréž jsou nepochybně příslušenstvím a patří tedy do spoluvlastnictví obou stran, takže se žalobkyně teprve několik dní později o prodeji dozvěděla, ačkoliv by bývalo jeho povinností, by napřed, jelikož spravoval společnou mlýnskou realitu, podal účet ze správy, dále že zastavil placení vyživovacích příspěvků již za tři léta dlužných a že nemá jinakého jmění. Vývodům dovolacího rekursu nelze

však přisvědčiti. Podle § 379 ex. ř. nestačí jen povšechná navrhovatelova obava neb osvědčení jen objektivního nebezpečí, na příklad že odpůrce jest zadlužen, stíhán exekucemi nebo že nemá jiného jmění, nýbrž nebezpečí pro navrhovatelův nárok musí vzcházeti z jednání neb chování se odpůrce, jež, ač není snad obmyslným, jest přece hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným a s to, by změnou majetkových poměrů dlužníkových přivodilo ohrožení vydobývání věřitelova nároku. Jak viděti, nepoukazuje již stěžovatelka k odůvodnění svého návrhu na to, že odpůrce po prodeji hodlá neznámo kam přesídliti. Tvrzení, že odpůrce prodal svou polovici mlýna za nápadně nízkou cenu, není ničím doloženo. Rekursní soud správně poukázal na to, že prodej mohl spočívat na nutkavé příčině, buď pro dluhy neb pro spory s manželkou o vyúčtování ze správy společného jmění neb pro neutěšené rodinné poměry, ježto jest s manželkou rozveden. Pouhá skutečnost prodeje nemůže tedy býti směrodatnou pro povolení zatímního opatření, nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem za prodanou polovici reality učinil neb hodlá bezprostředně učiniti opatření na újmu nároku stěžovatelčina. Takového osvědčení však nepodala. Rekursní soud uvedl, že odpůrce složil na soudě peníz s útratami přiřčený jeho manželce v dřívějším sporu. To ani sama v dovolacím rekursu zvláště nepopírala. Stěžovatelka poukazuje na protokol o složení vyjevovací přísahy a na seznam jmění, jež odpůrce při roku předložil. Podle tohoto protokolu udal odpůrce podrobně, jak naložil s kupní cenou vzhledem ke svým dluhům. Nelze tedy seznati, že by pro návrh na povolení prozatímního opatření byly osvědčeny podmínky podle § 379 ex. ř., pokud se týče ohrožení tvrzeného nároku.

Čís. 7253.

Lze vésti exekuci propachtováním hostinské a výčepnické živnosti.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1927, R I 688/27.)

Soud první stolice vyhověl návrhu dlužníka, by byla zastavena exekuce vnucenou správou dlužníkovy hostinské a výčepnické živnosti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by vedl dále exekuci proti dlužníku. Důvody: Soud první stolice nařídil zastavení exekuce vnucenou správou dlužníkovy živnosti hostinské a výčepnické, poněvadž nebyla podle šetření provozována s více než se čtyřmi pomocnými silami. Zastavil tedy exekuci z důvodu § 39 čís. 2 ex. ř., ježto byla vedena na právo, které jest podle platných předpisů z exekuce vyňato. Rekurentu dlužno přisvědčiti v tom, že zastavení exekuce nemělo nastati proto, že hostinská živnost není provozována s více než čtyřmi pomocnými silami. Neboť jen u takových živností, k jichž nastoupení se vyžaduje zvláštní způsobilosti, jest — nehledíc k živnostem řemeslným — vnucená správa nepřijatelná, jestli provoz vykonáván nejvýše se čtyřmi pomocnými silami (§ 341, první odstavec, ex. ř.). Nesprávným jest tvrzení dlužníka v návrhu na zasta-